

1

Het meer was betoverd. Geen twijfel mogelijk.

Om te beginnen lag het vlak bij Cwm Pwcca, een geheimzinnig, eeuwig in nevels gehuld dal dat bekendstond om zijn magische verschijnselen en verschijningen.

En bovendien hoefde je er alleen maar naar te kijken.

Het wateroppervlak was van een diep, rijk, volmaakt blauw, als een geslepen saffier. Zó glad was het wateroppervlak, dat de toppen van de Y Wyddfa-bergen als spiegelbeeld nog mooier waren dan in werkelijkheid. Vanaf het meer waaide een koude bries en de gewijde stilte werd door niets verstoord, zelfs niet door het spartelen van een vis of de roep van een watervogel.

De ridder schudde het gevoel van beklemming van zich af. Maar in plaats van zijn weg over de heuvels te vervolgen, wendde hij zijn paard en begaf hij zich omlaag, naar het meer. Het was alsof hij ernaartoe werd getrokken door een magische kracht die daarbeneden sluimerde, op de bodem diep onder het water. Het paard liep aarzelend tussen de rotsblokken door en liet met een zacht gesnuif merken dat ook hij het magische aura voelde.

Beneden bij de oever aangekomen, steeg de ridder af. Het paard aan de trens achter zich aan trekkend liep hij naar de waterkant, waar golfjes tussen bonte steentjes speelden.

Hij knielde, waarbij zijn maliënkolder rinkelde. Naaldvormige visjes schoten weg toen hij een kom van zijn handen maakte en water opschepte. Hij dronk voorzichtig en langzaam; het ijskoude water verdoofde zijn lippen en tong en deed pijn aan zijn tanden.

Toen hij nogmaals water opschepte, hoorde hij een geluid dat de wind over het wateroppervlak meevoerde. Hij keek op. Het paard snoof, als wilde het bevestigen dat het eveneens iets had gehoord.

Hij luisterde. Nee, hij had zich niet vergist. Wat hij hoorde, was gezang. Er zong een vrouw. Of misschien eerder een meisje.

De ridder was als iedereen van zijn stand opgegroeid met ridderverhalen en de liederen van troubadours. En in die liederen en verhalen was het gezang of geweeklaag van een meisje negen van de tien keer een valstrik. De ridders die op dat geluid afgingen, raakten steevast in de problemen. Niet zelden kwamen ze om.

Maar zijn nieuwsgierigheid won het. Tenslotte was de ridder nog maar negentien. Hij was heel dapper en heel onbezonnen. Om het eerste was hij beroemd, om het tweede een beetje berucht.

Hij vergewiste zich ervan dat zijn zwaard losjes in de schede zat en liep, het paard aan de teugel meevoerend, langs de oever in de richting waaruit het gezang kwam. Hij hoefde niet ver te lopen.

De oever was bezaaid met grote zwerfstenen, donkere, glimmend gepolijste rotsblokken, als het vergeten speelgoed van reuzenkinderen. Sommige lagen in het meer, zwart onder de glasheldere waterspiegel. Andere staken boven het water uit, omspoeld door de golfjes, en zagen eruit als de ruggen van Leviathans. De meeste lagen op de oever, van het strand tot aan de bosrand. Soms waren ze deels in het zand begraven en kon je alleen maar raden hoe groot ze waren.

Het gezang dat de ridder hoorde, klonk ergens vlakbij, achter de rotsblokken. Maar het meisje dat daar zong, was niet te zien. De jongeman trok zijn paard naar zich toe, hield de hengst vast bij zijn bit en bedekte zijn neusvleugels, zodat het dier niet zou hinniken of snuiven.

De kleren van het meisje lagen op een steen in het water die zo plat was als een tafelblad. Ze stond zich te wassen, naakt, tot aan haar middel in het meer, waarbij ze spetterde en zacht voor zich uit zong. De ridder verstond de woorden van haar lied niet.

Geen wonder.

Dat meisje, daar durfde hij zijn hand voor in het vuur te steken, was geen mens van vlees en bloed. Daarvan getuigden de

ranke lichaamsbouw, de merkwaardige kleur van haar haren en haar stem. Hij wist zeker dat hij, als ze zich zou omdraaien, grote, amandelvormige ogen te zien zou krijgen. En als ze haar asblonde haren achteruit zou strijken, zou hij beslist smalle, spits toelopende oorschelpen zien.

Dit was een bewoonster van Faërië. Een fee. Een Tylwyth Têg. Een lid van het volk dat de Picten en de Ieren ‘Daoine Sidhe’ noemden, het heuvelvolk, en dat bij de Saksen bekend stond als ‘elfen’.

Het meisje hield even op met zingen. Ze liet zich tot haar hals in het water zakken, proestte, snoof en begon uitgesproken grove taal uit te slaan. Maar daar liet de ridder zich niet door misleiden. Het was algemeen bekend dat feeën konden vloeken als mensen. Ze deden niet onder voor een stalknecht. En heel vaak was dat gevloek de inleiding tot een van die boosaardige streken waar de feeën zoals bekend dol op waren – bijvoorbeeld iemands neus laten groeien tot die zo groot was als een komkommer, of zijn mannelijkheid laten krimpen tot het formaat van een boontje.

De ridder vond het een noch het ander een aanlokkelijk vooruitzicht. Hij stond al op het punt discreet rechtsomkeert te maken, toen het paard hem verried. Nee, niet zijn eigen rijdier, dat zich met de hand over zijn neusvleugels braaf muisstil hield. De ridder werd verraden door het paard van de fee, een merrie die hij tot dan toe niet had zien staan tussen de rotsen. De pikzwarte merrie schraapte ineens met haar hoef over de grond en hinnikte ter begroeting. De hengst van de ridder hief zijn hoofd en antwoordde hoffelijk. Het gehinnik echode over het meer.

De fee schoot omhoog uit het water, waarbij zij de ridder één moment het volle zicht bood op al haar bekoorlijkheden, en stortte zich toen op de rots waar haar kleren lagen. Maar in plaats van een hemdje of iets dergelijks te pakken en zich zedig te bedekken, reikte ze naar haar zwaard en trok het met een suizend geluid bliksemsnel uit de schede. Dat duurde minder dan een seconde. Toen hurkte of knielde de fee, zodat ze tot haar neus in het water verdween, en stak haar zwaard met uitgestrekte arm in de lucht.

Heel even moest de ridder van zijn verbazing bekomen. Toen

liet hij de teugel los en zonk hij op één knie neer op het natte zand. Want hij begreep nu wie hij voor zich had.

‘Gegroet,’ stamelde hij, en hij strekte zijn handen uit. ‘Het is een grote eer voor mij... Een groot voorrecht, Vrouwe van het Meer. Ik aanvaard dit zwaard en...’

De fee kwam iets omhoog, zodat haar mond zich boven water bevond. ‘Als jij je nou even omdraait en ophoudt naar me te staren, dan kan ik me aankleden.’

Hij gehoorzaamde.

Hij hoorde haar door het water plassend naar de oever lopen en luisterde naar het geritsel van haar kleren en haar zachte gevloek toen ze die aantrok over haar natte lijf. Hij keek naar de zwarte merrie, wier huid glad en glanzend was als de pels van een mol. Ongetwijfeld was het een ros van het edelste bloed, zo snel als de wind. Betoverd, geen twijfel mogelijk. Dat paard kwam ook uit Faërië, net als haar eigenares, dat kon niet anders.

‘Je mag je omdraaien.’

‘Vrouwe van het Meer...’

‘En je voorstellen.’

‘Ik ben Galahad van Caer Benic. Een ridder van koning Arthur, de heer van slot Camelot en de gebieder van het Zomerrijk en van Dumnonië, Dyfneint, Powys, Dyfed...’

‘En Temerië?’ viel ze hem in de rede. ‘Redanië, Rivia, Aedirn? Nilfgaard? Zeggen die namen je iets?’

‘Nee. Nooit van gehoord.’

Ze haalde haar schouders op. In haar handen hield ze behalve het zwaard haar laarzen en een hemd dat ze gewassen en uitgewrongen had.

‘Dacht ik al. En welke datum is het vandaag?’

‘Het is,’ antwoordde hij stomverbaasd, ‘de tweede vollemaan na Beltane... Vrouwe...’

‘Ciri.’ Ze bewoog haar schouders om haar kleren recht te trekken op haar opdrogende huid. Ze praatte merkwaardig, en haar ogen waren groen en groot...

Met een werktuiglijk gebaar duwde ze haar natte haren naar achteren, en de ridder zuchtte onwillekeurig. Niet alleen omdat ze een gewoon mensenoor bleek te hebben, beslist geen feeën-

oor, maar ook omdat haar wang werd ontsierd door een groot, lelijk litteken. Ze was gewond geraakt. En kon je een fee verwonden?

Ze zag hem kijken, kneep haar ogen half dicht en rimpelde haar neus. ‘Een litteken, inderdaad,’ zei ze met haar vreemde tongval. ‘Wat sta je me nou dom aan te gapen? Is dat zoiets bijzonders voor een ridder, een litteken? Vind je het zó lelijk?’

Langzaam, met beide handen, deed hij de capuchon van zijn maliënkolder af en streek zijn haren naar achteren. ‘Nee, dat is niets bijzonders voor een ridder,’ zei hij niet zonder jeugdige trots, terwijl hij zijn eigen, nog maar net genezen litteken liet zien dat van zijn slaap naar zijn onderkaak liep. ‘En lelijk, dat zijn alleen littekens op je eer. Ik ben Galahad, de zoon van Lancelot van het Meer en Elaine, dochter van koning Pelles, heerser over Caer Benic. Deze wond is mij toegebracht door Breunis de Genadeloze, een nietswaardige belager van jonkvrouwen, totdat ik hem versloeg in een eerlijke tweekamp. Waarlijk, ik ben waardig om uit uw handen dit zwaard te ontvangen, o Vrouwe van het Meer..’

‘Wat?!’

‘Het zwaard. Ik ben bereid het in ontvangst te nemen.’

‘Dat is mijn zwaard. Daar blijft iedereen met z’n fikken van af.’

‘Maar...’

‘Maar wat?’

‘Het is toch zo dat... dat de Vrouwe van het Meer opduikt uit het water en dan een zwaard schenkt.’

Ze zweeg even.

‘Ik snap het,’ zei ze toen. ‘Nou ja, ’s lands wijs, ’s lands eer. Het spijt me Galahad, of hoe je ook mag heten, maar je hebt de verkeerde “vrouwe” getroffen. Ik schenk niks. En ik laat me ook niks afpakken. Dat je het maar weet.’

‘Maar...’ durfde hij op te merken, ‘u komt toch uit Faërië, edele dame, of niet?’

Haar groene ogen leken door een afgrond van ruimte en tijd heen te kijken. Na even te hebben gezwegen zei ze: ‘Ik kom uit Rivia, uit de gelijknamige hoofdstad van dat land. Die stad ligt aan het Loc Eskalott-meer. Ik ben gekomen met een schip. Het

was mistig. Ik heb geen oevers gezien. Ik hoorde alleen Kelpie hinniken. Mijn merrie, die me achterna was gelopen.'

Ze spreidde het uitgewrongen hemd uit over een rotsblok om het verder te laten drogen. En weer zuchtte de ridder. Het hemd was gewassen, maar niet goed genoeg. Je zag de bloedvlekken nog.

'De stroming van een rivier heeft me hierheen gevoerd,' vervolgde het meisje. Ze had niet gezien dat de bloedvlekken hem waren opgevallen, of ze deed alsof. 'De stroming van de rivier en de magie van de eenhoorn... Hoe heet dit meer?'

'Dat weet ik niet,' gaf hij toe. 'Er zijn zoveel meren in Gwynedd...'

'Gwynedd?'

'Jazeker. Die bergen daar, dat is het Y Wyddfa-gebergte. Als je die aan je linkerhand houdt en door de bossen rijdt, bereik je na twee dagen Dinas Dinlleu, en dan verder naar Caer Dathal. En de rivier... De dichtstbijzijnde rivier hier is...'

'Het kan me niet schelen hoe de dichtstbijzijnde rivier heet. Heb jij iets te eten bij je, Galahad? Ik sterf van de honger.'

'Wat staar je me nou aan? Ben je bang dat ik ervandoor ga? Dat ik wegvlieg, de lucht in, met jouw beschuiten en je droge worst? Wees maar niet bang. In mijn eigen wereld heb ik er nogal een zootje van gemaakt, dus daar moet ik me een poosje niet laten zien. Ik blijf voorlopig in jouw wereld. Jouw wereld, waar je aan de hemel tevergeefs zoekt naar de Draak of de Zeven Geiten. Waarin het precies de tweede vollemaan is na Belleteyn en waar Belleteyn wordt uitgesproken als "Beltane". En nogmaals: waarom zit je zo naar me te staren?'

'Ik wist niet dat feeën aten.'

'Feeën, tovenaressen, elfen. Ze eten allemaal. En ze drinken. Enzovoort.'

'Enzovoort?'

'Laat maar.'

Hoe beter hij haar bekeek, hoe meer ze haar magische aura verloor, hoe menselijker ze werd. Bijna gewoontjes. Maar hij wist dat dat niet zo was. Dat het niet kon. Gewone meisjes vind je niet aan de voet van Y Wyddfa, in de buurt van Cwm Pwcca.

Hoe ze er ook uit mocht zien, dit meisje dat naakt in bergmeren baadde en bebloede hemden uitwaste, een gewoon aards schepsel kon ze niet zijn. Bovendien keek Galahad nu vrijmoedig en zonder schuwheid naar haar muisgrijze haren, waarin hij, nu ze opgedroogd waren, tot zijn verbazing zilverwitte strengen zag glanzen. Naar haar slanke handen, haar kleine neus en bleke lippen. Naar haar mannenkleren, van een ietwat vreemde snit en gemaakt van een dunne, ongelooflijk dicht geweven stof. Naar haar zwaard, dat een bijzondere vorm en bijzondere decoraties had, maar dat bepaald niet de indruk maakte dat het alleen maar diende voor de sier. Naar haar blote voeten, waaraan het opgedroogde zand van de oever plakte.

‘Ik kan je vertellen,’ zei ze opeens, ‘dat ik geen elfin ben. En als tovenaars, als fee dus, ben ik een beetje... ongewoon. Waarschijnlijk ben ik er niet eens een.’

‘Wat jammer!’

‘Hoezo?’

‘Ze zeggen...’ Hij werd rood en begon te stotteren. ‘Ze zeggen dat feeën, als ze een jongeman tegenkomen, hem meenemen naar Elfland en dat ze hem dan, onder de hazelaars en op het dikke mostapijt, dat ze hem dan... eh...’

‘Ik snap het.’ Ze wierp hem een snelle blik toe en nam een hap van de worst.

‘Elfland,’ zei ze nadat ze haar hap had doorgeslikt, ‘daar ben ik een poosje geleden vandaan gevlucht en ik ben voorlopig niet van plan om terug te gaan. En wat die hazelaars en dat dikke mostapijt betreft... Echt, Galahad, je hebt de verkeerde vrouwe getroffen. Maar evengoed bedankt voor je complimenteuzе gedachten.’

‘Vrouwe! Ik wilde u niet grieven...’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, hoor.’

‘Het is alleen,’ stotterde hij, ‘dat u zo betoverend mooi bent.’

‘Nogmaals bedankt. Maar nu moet je daar verder je mond over houden.’

Ze zwegen een poosje. De zon, die op het hoogste punt stond, maakte de stenen aangenaam warm. Een licht windje deed het water van het meer rimpelen.

‘Wat betekent de lans met de bloedige piek?’ zei Galahad in-

eens met een vreemd opgewonden stem. ‘Wat betekent het lijden van de koning met de doorstoken heup en wat is de oorsprong van dat verhaal? Wat betekent de in het wit geklede jonkvrouw die de graal draagt, de zilveren schaal...’

‘En voor de rest,’ onderbrak ze hem, ‘voel je je goed?’

‘Ik mag het toch wel vragen?’

‘Ik snap je vraag niet. Is dat een of andere code? Iets waaraan ingewijden elkaar herkennen? Wees zo goed het me uit te leggen.’

‘Dat kan ik niet.’

‘Waarom vraag je het dan?’

‘Nou, omdat...’ Hij zweeg verlegen. ‘Nou ja, om kort te gaan... Een van ons heeft dat níét gevraagd toen hij de gelegenheid had. Hij kon ineens geen woord meer uitbrengen, of hij schaamde zich... Hij heeft het niet gevraagd, en dat heeft hem een hoop narigheid opgeleverd. Dus vragen we het altijd. Voor de zekerheid.’

‘Hebben jullie in jullie wereld tovenaars? Je weet wel, mensen die magie bedrijven. Magiërs. Wetenden.’

‘Ja, Merlijn. En Morgana. Maar dat is een boze tovenares.’

‘En Merlijn, is die ook boos?’

‘Een beetje.’

‘Weet je waar ik hem kan vinden?’

‘Natuurlijk! Op Camelot. Aan het hof van koning Arthur. Daar ben ik juist op weg naartoe.’

‘Is het ver?’

‘Van hier naar Powys, naar de rivier de Hafren, dan de Hafren volgen tot Glavum, aan het Sabrina-meer, en vandaar is het niet ver meer naar de Vlake van het Zomerrijk. Een dag of tien rijden, al met al.’

‘Te ver.’

‘Je kunt een stuk afsnijden,’ zei hij aarzelend, ‘maar dan moet je door Cwm Pwcca. En dat dal is betoverd. Het is daar griezelig. Daar wonen de Y Dynan Bach Têg, boosaardige dwergen...’

‘Nou en? Draag jij je zwaard alleen om ermee te paraderen?’

‘Wat kan een zwaard uitrichten tegen tovenarij?’

‘Genoeg, genoeg. Niet bang zijn. Ik ben een heksster. Wel eens van gehoord? Nee dus, ik zie het al. Maar voor die dwergen van jou ben ik niet bang. Ik heb een heleboel kennissen onder de dwergen.’

Natuurlijk, dacht hij.

‘Vrouwe van het Meer?’

‘Ik heet Ciri. Hou op met dat ge-vrouwe-van-het-meer. Ik heb daar vervelende herinneringen aan, echt rotherinneringen. Zo noemden ze me in... Hoe noemde je dat land ook alweer?’

‘Faërië. Of Annwn, zoals de druiden zeggen. En de Saksen spreken van Elfland.’

‘Elfland...’ Ze trok de geruite Pictoonse deken die ze van hem gekregen had om haar schouders. ‘Daar ben ik geweest, weet je? Ik ging de Zwaluwentoren binnen en in een oogwenk was ik bij de elfen. En die noemden mij zo. Vrouwe van het Meer. Eerst vond ik dat wel leuk. Vleiend. Tot ik doorkreeg dat ik in dat land, in die toren en bij dat meer helemaal geen vrouwe was, geen dame. Ik was daar een gevangene.’

‘Heb je daar die bloedvlekken op je hemd gekregen?’ kon hij zich niet weerhouden te vragen.

Ze zweeg een hele tijd.

‘Nee,’ zei ze eindelijk, en het scheen hem toe dat haar stem een beetje trilde. ‘Nee, niet daar. Je hebt scherpe ogen. Nou ja, aan de waarheid ontkom je niet, het heeft geen zin om je kop in het zand te steken... Ja, Galahad. Ik heb mijn kleren de laatste tijd vaak met bloed bevlekt. Met het bloed van vijanden die ik gedood heb. En met het bloed van mensen die mij dierbaar waren en die ik probeerde te redden... En die in mijn armen gestorven zijn... Wat kijk je nou?’

‘Ik weet niet of je een godheid bent of een sterveling... Of een van de godinnen... Maar je bent hier, op deze wereld...’

‘Zeg nou gewoon wat je wilt.’

‘Ik zou graag’ – Galahads ogen lichtten op – ‘je verhaal willen horen. Wil je mij dat vertellen, edele jonkvrouw?’

‘Het is een lang verhaal.’

‘We hebben de tijd.’

‘En het loopt niet echt goed af.’

‘Dat geloof ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je zong toen je een bad nam in het meer.’

‘Jij kunt goed observeren.’ Ze wendde haar hoofd af en perste haar lippen op elkaar. Haar gezicht was opeens lelijk, vertrokken. ‘Ja, je kunt goed observeren. Maar je bent ook naïef.’

‘Vertel me je verhaal. Alsjeblieft.’

‘Tja,’ verzuchtte ze. ‘Als je het beslist wilt... dan zal ik het vertellen.’

Ze ging er wat gemakkelijker bij zitten. Hij volgde haar voorbeeld. De paarden liepen naar de bosrand en knabbelden aan gras en kruiden.

‘Vanaf het begin,’ verzocht Galahad. ‘Helemaal vanaf het begin.’

Ze zweeg even terwijl ze de Pictoonsee deken strakker om haar schouders trok.

‘Dit verhaal,’ zei ze uiteindelijk, ‘lijkt mij steeds meer een verhaal dat geen begin heeft. En ik weet ook niet zeker of het al is afgelopen. Je moet weten dat mijn verleden en toekomst verschrikkelijk in elkaar gedraaid zijn. Er was zelfs een elf die tegen me zei dat het met mij net zo is als bij die slang die in zijn eigen staart bijt. Die slang heet Ouroboros, zoals je weet. En dat hij in zijn staart bijt, betekent dat de cirkel gesloten is. In elk ogenblik in de tijd liggen verleden, heden en toekomst besloten. In elk ogenblik is de eeuwigheid. Begrijp je dat?’

‘Nee.’

‘Geeft niet.’